

opusdei.org

Živeti je zame Kristus (2) – Pot kontemplacije. Vez med molitvijo in evangelizacijo

Stopiti na pot kontemplacije pomeni pustiti Svetemu Duhu, da bi po njegovem delovanju v nas odsevalo Kristusovo obličje v vseh situacijah našega življenja.

3. Jun. 2025

Ko evangeliji opisujejo, kako Jezus opravlja svoje poslanstvo, na poseben način izstopa pogostost njegove molitve. Ritem njegovega delovanja na nek način zaznamujejo trenutki, ko se obrača k Očetu. Jezus moli ob svojem krstu (prim. Lk 3,21), v noči pred izvolitvijo dvanajsterih (prim. Lk 6,12), pred spremenjenjem na gori (prim. Lk 9,28), na vrtu Getsemani, ko se pripravlja na trpljenje (prim. Lk 22,41-44). Gospod molitvi namenja veliko časa: bodisi zvečer bodisi vso noč, navsezgodaj zjutraj ali sredi dneva med napornim oznanjevanjem; pravzaprav je molil nenehno in svojim učencem večkrat dejal, da je treba »vedno moliti in se ne naveličati« (Lk 18,1).

Čemu ta Gospodov zgled in zakaj pri tem tako vztraja? Zakaj je potrebna molitev? V resnici je molitev odgovor na najgloblje želje človeka, ki je bil ustvarjen, da bi vstopil v dialog z Bogom in bogozrenje. Predvsem pa je

molitev božji dar, darilo, ki nam ga ponuja: »Živi in resnični Bog neutrudljivo kliče vsakega človeka k skrivnostnemu srečanju v molitvi. Ta korak ljubezni zvestega Boga je v molitvi vedno prvi, človekov korak je vedno odgovor.«^[1]

Da bi posnemali Kristusa in bili deležni njegovega Življenja, je nujno potrebno, da smo duše molitve. Z zrenjem božje skrivnosti, razodete v Jezusu Kristusu, se naše življenje spreminja v njegovo. Tisto, kar je sveti Pavel rekel Korinčanom, postane resničnost: »Vsi mi, ki z odgrnjenim obrazom motrimo Gospodovo veličastvo – kakor bi odsevalo v ogledalu –, se spreminjamo v isto podobo, iz veličastva v veličastvo, prav kakor od Gospoda, Duha« (2 Kor 3,18). Tako kot sveti Pavel smo tudi vsi kristjani poklicani, da na svojem obrazu odsevamo Kristusovo obličje: to pomeni *biti apostoli*, biti glasniki

božje ljubezni, ki jo v času
premišljevalne molitve doživljamo v
prvi osebi. Zato razumemo, kako
aktualno je povabilo, da bi se hoteli
»bolj poglobiti v kontemplativno
molitev sredi sveta in pomagati
drugim, da gredo *po poteh*
kontemplacije^[2]«. ^[3]

Sprejeti božji dar

Apostol kot tak raste v ritmu molitve;
osebna prenova v evangelizacijskem
zagonu izhaja iz kontemplacije.

Papež Frančišek nas spominja:

»Najboljši nagib za odločitve, da bi
oznanjali evangelij, je v tem, da
premišljujemo polni ljubezni, da
ostajamo pri njem in beremo s
srcem. Če se mu približujemo na ta
način, nas bo njegova lepota očarala
in bomo vedno bolj strmeli nad
njo.«^[4]

Zato je nujno razviti
»*kontemplativnega* duha, ki nam vsak
dan na novo odkriva, da prinašamo
dobrino, ki nas napravi bolj

človeške in nam pomaga k novemu življenju. Ničesar boljšega ne moremo predajati naprej drugim.«^[5]

Evangeliji nam predstavljajo različne like, ki se jim življenje spremeni ob srečanju s Kristusom in postanejo nosilci Gospodovega odrešenijskega sporočila. Ena od teh oseb je Samarijanka, ki je po besedah evangelista Janeza preprosto šla po vodo k vodnjaku, kjer je sedel Jezus in počival. In on je tisti, ki začne dialog: »Daj mi piti« (Jn 4,7). Na prvi pogled se zdi, da Samarijanka ni pri volji za nadaljevanje pogovora: »Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti?« (Jn 4,9). Toda Gospod ji da razumeti, da je v resnici On *tista voda*, ki jo išče: »Če bi poznala božji dar ... Kdor bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje ...« (Jn 4,10.14). Potem ko je presunil

Samarijankino srce, ji jasno in preprosto razodene, da pozna njeno preteklost (prim. Jn 4,17-18), vendar s tako ljubeznijo, da se ne počuti obupano ali zavrnjeno. Nasprotno: Jezus ji odpira novo obzorje, omogoči ji vstop v svet, ki živi v upanju, kajti prišel je čas sprave, čas, ko so vrata molitve odprta vsem ljudem: »Veruj mi, žena, da pride ura, ko ne boste častili Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu. [...] Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici« (Jn 4,21.23).

Samarijanka v pogovoru z Jezusom odkrije resnico o Bogu in resnico o svojem lastnem življenju. Sprejme božji dar in se korenito spreobrne. Zato je Cerkev v tem evangeljskem odlomku prepoznala eno najbolj zgovornih podob molitve: »Jezus je žejen, njegova prošnja prihaja iz globočine Boga, ki hrepeni po nas. Molitev, naj to vemo ali ne, je srečanje božje žeje in naše žeje. Bog

je žejen, da bi mi bili žejni njega.«^[6]
Molitev je izraz božje pobude, ki se odpravi iskat človeka in čaka na njegov odgovor, da bi ga spremenil v svojega prijatelja. Včasih se zdi, da je človek tisti, ki prevzame pobudo ter Bogu nameni čas molitve, a v resnici je to že odgovor na njegov klic. Molitev živimo kot vzajemen klic: Bog me išče in čaka name, jaz pa potrebujem Boga in ga iščem.

Čas za Boga

Človek je žejen Boga, čeprav tega marsikdaj ne zna priznati in celo noče pristopiti k izvirom žive vode, kar so trenutki, namenjeni molitvi. Zgodba o Samarijanki se v tem smislu ponavlja v mnogih dušah: to je Jezus, ki prosi za malo pozornosti, ki poskuša vzbuditi dialog v srcu, v trenutku, ki se morda zdi neprimeren. Lahko se zdi, da je tistih nekaj, dnevni molitvi namenjenih minut preveč in da v tako natrpanem

urniku enostavno ni prostora! Toda ko se pustimo Gospodu pritegniti v ta kontemplativni dialog, odkrijemo, da molitev ni nekaj, *kar jaz storim za Boga*, ampak predvsem dar, ki mi ga Bog naklanja in ga jaz preprosto sprejemem.

Posvečanje časa Gospodu ni zgolj ena izmed točk na dnevnem seznamu nalog, še eno breme v marsikdaj zahtevno zastavljenem urniku. Pomeni sprejeti dar neskončne vrednosti, dragocen biser ali zaklad, skrit v normalnosti običajnega življenja, ki ga je treba skrbno negovati.

Izbira trenutka za molitev je odvisna od volje, ki se želi prepustiti Ljubezni: ne molimo takrat, ko imamo čas, ampak *si vzamemo čas za molitev*. Če človek molitev napravi odvisno od vrzeli v svojem urniku, mu verjetno ne bo uspelo moliti redno. Izbira trenutka za molitev

pove nekaj o skrivnosti našega srca: razkriva mesto, ki ga ljubezen do Boga zaseda v hierarhiji naših dnevnih interesov.^[7]—

Vedno je mogoče moliti: kristjanov čas je čas vstalega Kristusa, ki je z nami vsak dan (prim. Mt 28,20). Najpogostejša skušnjava, da bi se odvrnili od molitve, je neko pomanjkanje vere, ki se kaže v dejanskih preferencah: pred nas stopi »tisoč opravkov ali skrbi, ki jih imamo za nujne in naj bi jim dali prednost; znova je to trenutek resnice za srce in za njegovo prednostno ljubezen«. ^[8]— Gospod je na prvem mestu. Zato je zelo dobro določiti primeren čas za molitev, lahko tudi s pomočjo nasveta pri duhovnem vodstvu, da bi ta načrt prilagodili svojim osebnim okoliščinam.

Sveti Jožefmarija je velikokrat opravljal notranjo molitev v

avtomobilu, ko je bil na poti zaradi apostolskih razlogov; v tramvaju ali med pešačenjem po madridskih ulicah, kadar ni imel druge možnosti. Kdor je poklican k posvečevanju v običajnem življenju, se lahko znajde v podobnih situacijah: družinski oče ali mati včasih nimata druge izbire, kot da molita, medtem ko skrbita za majhne otroke – to bo Gospodu zelo všeč. V vsakem primeru pa se lahko spomnimo, da nas Gospod čaka, da ima za nas pripravljene milosti, ki jih potrebujemo, ter nam jih želi ponuditi v molitvi, in to nam bo lahko v pomoč, da bomo za molitev izbrali najprimernejši kraj in trenutek.

Molitveni boj

Dojemati molitev kot umetnost pomeni priznati, da lahko v njej vedno rastemo, tako da božji milosti dovolimo vedno bolj delovati v naši duši. V tem smislu je molitev tudi boj.

[9] — To je boj predvsem proti nam samim. Ko skušamo v sebi napraviti notranjo tišino, vdirajo v naš um motnje. Te nam razkrivajo, na kaj je srce navezano, in lahko postanejo luč, spoznanje, na podlagi katerega prosimo Boga za pomoč. [10] —

V sedanjem času naraščajo tehnološke možnosti, ki v marsičem olajšajo komunikacijo, vendar tudi povečujejo priložnosti za raztresenost. Lahko rečemo, da se soočamo z novim izzivom za rast kontemplativnega življenja: kako se naučiti življenja v notranji tišini, medtem ko smo obdani z veliko zunanjega *hrupa*. Na številnih področjih se daje prednost storilnosti pred refleksijo ali študijskim pristopom; navadili smo se na *večopravilnost*, na hkratno posvečanje pozornosti številnim nalogam, kar zlahka privede do življenja v logiki takojšnjosti po načelu akcija-reakcija. Vendar pa so

ob soočenju s takšnim obzorjem tudi nekatere države, kot sta pozornost ali koncentracija, pridobile novo vrednost kot način za ohranitev sposobnosti, da se ustavimo in poglobimo v tisto, kar je zares pomembno.

Notranja tišina se javlja kot potreben pogoj za kontemplativno življenje. Osvobajata nas *navezanosti* na takojšnje, na tisto, kar je lahko, kar nas razvedri, vendar ne izpolni; na ta način se bomo lahko osredotočili na naše resnično dobro: Jezusa Kristusa, ki nam prihaja naproti v molitvi.

Notranja zbranost pomeni premik od razpršenosti zaradi številnih dejavnosti v smeri naše notranjosti. Tam se lažje srečamo z Bogom in prepoznamo njegovo navzočnost v tem, kar uresničuje v našem vsakdanjem življenju – v podrobnostih vsakega dne, v prejetih razsvetljenjih, v držah drugih ljudi –

in mu tako lahko izkažemo svoje
čaşčenje, kesanje, prošnje. Zato je
notranja zbranost temeljnega
pomena za kontemplativno dušo
sredi sveta: »Za resnično molitev, ki
prevzame celega človeka, je bolj kot
samota puščave koristna notranja
zbranost.«^[11]

V iskanju nove luči

Molitev, ki je tudi človekovo iskanje,
vključuje željo, da se ne bi zadovoljili
z rutinskim načinom nagovarjanja
Gospoda. Če vsi trajni odnosi
zahtevajo nenehno željo po
obnavljanju ljubezni, bi morala ta
želja zaznamovati tudi odnos z
Bogom, ki se oblikuje zlasti v
trenutkih, posvečenih izključno
njemu.

»Če se za to odločiš, lahko v tvojem
življenju vse postane predmet
izročanja Gospodu, priložnost za
pogovor s tvojim nebeškim Očetom,
ki vedno hrani nova razsvetljenja in

ti jih deli.«^[12] Gospod vsekakor ta razsvetljenja podeljuje tako, da se opira na vneto iskanje svojih otrok, na njihovo pripravljenost, da preprosto prisluhnejo njegovi besedi in pustijo ob strani mišljenje, da ni več mogoče odkriti ničesar novega. V tem nam je za zgled Samarijanka ob vodnjaku: čeprav je bilo njeno življenje vere hladno, je v srcu ohranila željo po prihodu Mesije.

Na osnovi tega hrepenenja se bomo vrnili k temu, da vsakdanje dogodke znova ponesemo v dialog z Gospodom, vendar brez iskanja neke takojšnje in po naši meri izdelane rešitve. Pomembneje je razmišljati o tem, kaj hoče Gospod: marsikdaj pričakuje le, da se preprosto postavimo predenj in se hvaležno spominjamo vsega, kar Sveti Duh tiho dela v nas. Morda pa bo pomenilo tudi to, da ponovno vzamemo v roke evangelij in mirno zremo kak prizor ter vanj vstopimo

»kakor še ena oseba več«^[13] in pustimo, da nas Kristus izzove. Molitev lahko negujemo tudi tako, da naš dialog z Gospodom začnemo s pomočjo besedil, ki nam jih Cerkev polaga na ustnice pri liturgiji, ki smo se je na ta dan udeležili. Viri molitve so neizčrpní: če znamo poseči po njih z novim navdušenjem, bo Sveti Duh storil vse drugo.

Ko ne najdeš besed

Včasih pa se zgodi, da kljub trudu ne uspemo vzpostaviti dialoga z Bogom. Kako tolažilno je tedaj, če se spomnimo Gospodovega nasveta: »Pri molitvi pa ne blebetajte kakor pogani; mislijo namreč, da bodo uslišani, če bodo veliko govorili« (Mt 6,7). To je trenutek, da obudimo zaupanje v delovanje Svetega Duha v duši, ki »prihaja na pomoč naši slabotnosti. Saj niti ne vemo, kako je treba za kaj moliti, toda sam Duh

posreduje za nas z neizrekljivimi
vzdihi« (Rim 8,26).

Sledeč besedam svetega Pavla
Rimljanom je Benedikt XVI. opisal
držo predanosti, ki navdaja molitev:
»Želimo moliti, a Bog je daleč,
nimamo besed, jezika, da bi govorili
z Bogom, nimamo niti misli. Lahko se
le odpremo, damo svoj čas na
razpolago Bogu in čakamo, da nam
on pomaga vstopiti v resnični dialog.
Apostol pravi: ravno to pomanjkanje
besed, ta odsotnost besed, celo ta
želja, da bi stopili v stik z Bogom, je
molitev, ki jo Sveti Duh ne le razume,
ampak tudi vodi in tolmači pred
Bogom. Prav ta naša šibkost se po
Svetem Duhu preoblikuje v resnično
molitev, v resničen stik z Bogom.«^[14]

Torej ni razloga za obup, če čutimo
težavo pri ohranjanju dialoga z
Gospodom. Kadar se zdi, da srcu
duhovne reči ne ugajajo, da se nam
čas meditacije vleče, da misli blodijo

k drugim stvarjem ali se volja upira in je srce suho, takrat nam je lahko v pomoč naslednji razmislek:

»Molitev – zapomni si to – ne sestoji iz lepih govorov, iz gostobesednih ali tolažilnih fraz ...

Molitev je včasih pogled na sliko Gospoda ali njegove Matere; drugič je prošnja z besedami; drugič izročanje dobrih del, sadov zvestobe ...

Kakor vojak na straži, tako moramo stati mi pred vrati Boga, našega Gospoda: to je molitev. Ali tako kot se psiček vrže k nogam svojega gospodarja.

– Naj te ne moti, če mu rečeš: Gospod, tukaj sem kot zvesti pes; ali še bolje, kot osliček, ki ne bo brcnil tistega, ki ga ima rad.«^[15]

Izvir, ki spreminja svet

Molitveno življenje nam odpira vrata v odnos z Bogom, postavlja na pravo mesto probleme, ki jim včasih pripisujemo prevelik pomen, in nas spominja, da smo vedno v rokah našega nebeškega Očeta. Vendar pa nas ne odtuji od sveta niti ni beg pred vsakdanjimi težavami. Resnična molitev nas zaznamuje: vpliva na naše življenje, ga razsvetljuje in nas z nadnaravno perspektivo odpira za ljudi okoli nas: »Zavzeta molitev, ki nas pa ne odtrga od vsakdanjih prizadevanj: s tem ko mi odpremo svoje srce božji ljubezni, nam ga on odpre tudi za ljubezen do bratov in sester ter nas usposobi za to, da bomo zgodovino oblikovali po božjem načrtu.«^[16]

V molitvi Gospod ne želi le potešiti naše žeje, ampak doseči, da bi na podlagi te izkušnje naše veselje ob stiku z njim delili z drugimi. To se je zgodilo v srcu Samarijanke: po srečanju z Jezusom odhiti, da bi ga

predstavila ljudem v svoji bližini:
»Veliko Samarijanov iz tistega mesta
je začelo verovati vanj zaradi ženinih
besed: 'Vse mi je povedal, kar sem
storila.'« (Jn 4,39). Znamenje pristne
molitve je želja, da bi doživetje
Kristusa delili z drugimi, kajti
»kakšna ljubezen je to, ki ne začuti
nujnosti, da bi govorili o tem, da smo
ljubljeni, in da bi to pokazali in
razglašali?«. ^[17]

Sveta Marija je učiteljica molitve.
Ona, ki je znala ohranjati stvari
svojega Sina in jih premišljevati v
svojem srcu (prim. Lk 2,51), spremlja
Jezusove učence v molitvi (prim. Apd
1,14) ter jim kaže pot, kako v polnosti
prejeti dar Svetega Duha, s pomočjo
katerega se bodo pognali v božansko
pustolovščino evangelizacije.

^[1] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2567.

^[2] *Božji prijatelji*, št. 67.

^[3] Fernando Ocáriz, Pastirsko pismo, 14. 2. 2017, št. 8.

^[4] Frančišek, *Evangelii gaudium*, št. 264.

^[5] Prav tam.

^[6] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2560. Prim. sv. Avguštin, *De diversis quaestionibus octoginta tribus*, 64, 4: CCL 44 A140 (PL 40, 56).

^[7] Prim. *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2710.

^[8] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2732.

^[9] Prim. prav tam, št. 2725 sl.

^[10] Prim. prav tam, št. 2729.

[11] *Brazda*, št. 460.

[12] *Kovačnica*, št. 743.

[13] *Božji prijatelji*, št. 222.

[14] Benedikt XVI., Avdienza, 16. 5. 2012.

[15] *Kovačnica*, št. 73.

[16] Sv. Janez Pavel II., *Novo millennio ineunte*, št. 33.

[17] Frančišek, *Evangelii gaudium*, št. 264.

Juan Francisco Pozo - Rodolfo Valdés

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/ziveti-je-
zame-kristus-2-pot-kontemplacije-vez-
med-molitvijo-in-evangelizacijo/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/ziveti-je-zame-kristus-2-pot-kontemplacije-vez-med-molitvijo-in-evangelizacijo/) (5. Avg.
2025)